

Een recept voor geluk

Veronica Henry bij Boekerij:

Echte liefde vind je in de boekhandel

Het huis van je dromen

Een recept voor geluk

Veronica Henry

Een recept voor geluk

Laura's familie dreigt uit elkaar te vallen.
Kunnen de familierecepten hen weer samenbrengen?

ISBN 978-90-225-8731-7

ISBN 978-94-023-1322-2 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *A Family Recipe*

Vertaling: Willeke Lempens

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2018 Veronica Henry

© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Paul en Lucy –
de belangrijkste ingrediënten van mijn familierecept

1

1942

De avondhemel was kalm en waakzaam tegelijk, zoals immer de laatste tijd.

De volle maan kroop achter een wolk vandaan en gluurde naar de stad onder haar, als een bezorgde moeder naar haar pasgeboren baby. Bath maakte zich op voor de nacht: mensen trokken hun dekens op tot onder hun kin en overdachten de dag die achter hen lag. Er werden gebeden gepreveld, er werd gedankt en iedereen hoopte op een kalme nachtrust, zonder nachtmerries, of nog erger.

Bij Lark Hill 11 ging het achterhekje open. Een donkere figuur stapte het pad achter de huizenrij op. Jilly Wilson trok haar jas boven haar eenvoudige truitje en tweedrok wat steviger om zich heen. Het was eind april en nog behoorlijk fris wanneer de zon eenmaal weg was. Ze had wel iets mooiers kunnen aantrekken, maar ze wilde geen argwaan wekken. Het was dan wel zaterdagavond, maar ze had geen reden om haar lila jurk weer aan te doen. Die hing sinds gisteravond over de rugleuning van haar stoel en rook nog naar illegale Black Cat-sigaretten... en naar hem.

Zij en haar ouders hadden om zeven uur gegeten. Op dit tijdstip zou Jilly eigenlijk in bed moeten liggen, misschien zelfs al in slaap moeten zijn. Haar moeder lag al licht te snurken. Het boek dat uit haar handen was geglipt, lag opengeklapt op haar borst. Ze

kon meestal niet meer dan één bladzijde lezen voordat ze in slaap viel, afgemat als ze was door de basisschoolleerlingen, die haar met hun uitgelatenheid evenzeer boeiden als vermoedden. Haar vader zat waarschijnlijk nog in zijn werkkamer zijn aantekeningen over zijn patiënten na te lezen of verwijfsbrieven te schrijven: de gebruikelijke administratieve handelingen van een drukke huisarts. Er drong echter geen licht door zijn raam naar buiten.

Nergens was licht te zien. De heuvels rondom Bath hingen vol lage schaduwen, en waren extra donker door de bleke maan. De magnifieke lanen en *crescents* – Baths typische, halvemaanvormige straten – maakten zich zo onzichtbaar mogelijk. Overdag konden ze hun pracht en praal niet verbergen en straalden de goudgele stenen in de voorjaarszon. Maar zodra de schemering viel, verschansten ze zich en doken ze haast geschrokken ineen, zodat Bath eruitzag als elke andere Engelse stad.

Jilly sloop door de steeg achter de rij Regency-huizen die tezamen Lark Hill vormden. Hun voortuinen lagen verborgen achter een manshoge, stenen muur, de huizen stonden stijf in het gelid erachter, hun schuiframen keken uit op de lange straat, die heuvelaf in de richting van de binnenstad liep. Pas bij Lansdown Road ontspande ze zich wat. Als ze haar hoofd naar beneden en haar handen diep in haar zakken hield, zou niemand haar herkennen en zich afvragen wat zij op dit tijdstip buiten deed.

Halverwege de heuvel sloeg ze een zijstraat in, waar de huizen een stuk minder voornaam waren, in een stijl die eerder edwardiaans dan Regency was. Ze stonden dicht tegen elkaar aan en de voortuintjes waren van bescheiden afmetingen. Jilly hijgde inmiddels licht. Haar benen gingen haar niet snel genoeg, ze kon niet wachten tot ze er was.

Tot de dag van gisteren had ze geen idee gehad dat je je kon voelen zoals zij zich nu voelde. Ze had nog niet de kans gehad om het er met iemand over te hebben. Ze was niet stiekem of huichelachtig van aard, maar zelfs haar vriendin Ivy wist nog van niets. Ze wilde de betovering niet verbreken door het aan de grote klok

te hangen. Nee, voorlopig hield ze dit wonder nog even voor zichzelf, wat de opwinding alleen maar vergrootte. En hij dacht er precies hetzelfde over. Ze hadden met elkaar afgesproken hun afspraakje geheim te houden.

En dan te bedenken dat ze bijna niet was gegaan! Ivy had haar opgejut. Jilly had eigenlijk helemaal geen zin gehad in een dansavond, maar Ivy had doorgedramd. En als haar vriendin zo'n bui had, was het gemakkelijker om maar gewoon ja te zeggen. Ze had zich voorgenomen om ervandoor te gaan zodra Ivy een potentiële slachtoffer had gevonden, wat haar gewoonlijk lukte binnen tien minuten na haar aankomst op wat voor sociaal gebeuren dan ook. Jongens – mannen – waren dol op Ivy, en zij op hen. In hun gezelschap stuiterde zij, nog meer dan anders, van enthousiasme. Ivy was de meest bruisende persoonlijkheid die Jilly ooit had ontmoet, een soort levende bliksemflits. Ze was klein en mager, maar ze straalde als een ster. En al had niemand Jilly er ooit van beschuldigd verlegen te zijn, naast Ivy was zij de ultieme muurbloem, een rol die ze vreselijk saai vond.

De zaal in het parochiehuis in de buurt van de Assembly Rooms was die vrijdagavond tot de nok toe gevuld. Door het aanbreeken van mooier weer was iedereen in opperbeste stemming. Alle jongens hadden iets zwierigs over zich en hun ogen glinsterden, alsof ze door het voorjaar allemaal de liefde in hun bol hadden en net een romantisch gedicht van Alfred, Lord Tennyson hadden gelezen – al betwijfelde Jilly of veel van hen deze dichter überhaupt kenden. De meisjes hadden hun mooiste jurken uit de kast gehaald, gewoon omdat het fijn was om een reden te hebben om je eens lekker op te tutten. Het orkest verschaftte iedereen een verende tred en de vruchtenbowl, die was vermengd met illegaal verkregen dessertwijn, was bedwelmend zoet. Binnen deze vier muren kon iedereen één avond lang vergeten dat het buiten oorlog was.

Met een luide juichkreet gooide Ivy haar armen in de lucht, en ze stortte zich in de wervelende, dansende massa. Zij liet zich

nergens door tegenhouden en was even lichtzinnig als de spiegelbol boven hun hoofd, die lichtvlakjes op ieders gezicht tekende. Al gauw was het bloedheet in de zaal, die bol stond van muziek, gelach en een merkwaardig soort energie, die echter niet tot Jilly doordrong. Zij raakte eerder in paniek van de opgewonden stemming van deze menigte, het maakte haar onzeker. Terwijl Ivy op wolken danste, leken haar schoenen wel van lood. Ze zag haar vriendin naar haar zwaaien, en gebaren dat ze zich ook tussen de mensen moest mengen. Toen werd ze bij haar arm gepakt door een slanke, jonge soldaat. Ivy gooide haar hoofd achterover en keek lachend naar hem op. Lichtblond haar, knalrode lippen, schaamteloos. O, had ik maar een greintje van haar zelfvertrouwen, dacht Jilly.

Er klonk een roffel, waarna het orkest uitbarstte in een onweerstaanbaar uitbundige melodie. De soldaat en Ivy begonnen te dansen: een en al ellebogen en knieën en glimlachjes, perfect op de maat, alsof een of ander geheim signaal hun bewegingen op elkaar afstemde. Dat had Jilly echt niet in zich, dat wist ze zeker.

‘Je moet er niet over nadenken, maar het gewoon voelen,’ had Ivy haar al zo vaak gezegd. Maar hoe harder ze probeerde te stoppen met nadenken, hoe meer ze het deed, en hoe minder haar voeten deden wat ze hun vroeg. Dat had ze op het volleybal- en het lacrosseveld ook altijd gehad. Blijkbaar was ze meer een denker dan een doener.

Ze besloot naar het toilet te gaan, al was dat eerder voor een korte adempauze dan omdat ze nodig moest. In de hal stond een jongen van ongeveer haar eigen leeftijd tegen de muur geleund. Hij glimlachte en stak samenzweerderig zijn whiskyglas naar haar op. Ze stopte, glimlachte terug en voelde even aan haar haar. Ivy had er krullen in gemaakt, met een grote rol aan de voorkant, waar ze zich eigenlijk niet zo prettig bij voelde. Sterker nog, ze voelde zich eerder ongemakkelijk en een beetje raar. Ze droeg haar schouderlange haar liever gewoon los. Het liefst zou ze Ivy's kunststukje nu loswoelen en weer zichzelf zijn.

‘Jij ziet er, net als ik, uit alsof je liever ergens anders was,’ stelde de jongen vast. Hij had iets sombers over zich, alsof er een zware last op zijn schouders drukte. Hij was lang en slank, droeg zijn kastanjebruine haar achterovergekamd, en zijn ogen waren bruin.

Jilly knikte. ‘Alles beter dan hier. Zo’n dansavond is niets voor mij. Maar ja, ik wil ook geen saaie piet zijn.’

‘Er is altijd een hoop druk om vrolijk te doen bij dit soort gelegenheden.’

‘Precies. Tja, je bent een danser of je bent het niet, denk ik.’ Ze schonk hem een treurige glimlach. ‘En ik ben het niet.’

‘Nou...’ Hij stak zijn hand naar haar uit. ‘Zullen we dan samen saaie pieten zijn?’

Ze aarzelde even. Ze voelde zich tot hem aangetrokken. Hij had donkere sproeten en een bleke huid, zijn ogen dwaalden vragend over haar lichaam. Maar hij had ook iets wat haar van haar stuk bracht. Misschien was het de drank – was hij dronken? Hij deed wel zo stoer als iemand die aangeschoten was, al leek hij zijn zelfcontrole nog lang niet kwijt. Maar als ze naar hem keek, maakte haar maag een salto. Ze kreeg het gevoel dat er van alles kon gebeuren. Dat was geen bekende gewaarwording voor haar, maar hij beviel haar eigenlijk wel.

‘Maar wat ben jij dan voor iemand?’ wilde hij weten.

‘Eh...’ zei Jilly nadenkend. ‘Hoofdzakelijk een boekenwurm, ik ben dol op lezen. Ik hou ook wel van mensen, hoor, maar praten gaat me gemakkelijker af dan dansen. Een-op-een.’

‘Een-op-een,’ herhaalde hij.

Jilly bloosde. ‘Ik hou niet van grote gezelschappen.’

‘Waarom ben je dan hier?’

‘Ik ben meegesleept door mijn vriendin. Ivy neemt geen genoegen met nee.’

‘Jij lijkt me anders uitstekend in staat om nee te zeggen.’

‘Ja, hoor,’ zei Jilly lachend. ‘Maar je kent Ivy niet: die zou erover blijven doorzagen.’ Ze keek hoe hij zijn glas leegdronk, zonder dat

zijn ogen haar gezicht loslieten. ‘En jij?’

‘Precies hetzelfde: ik logeer bij een vriend en die wilde per se hiernaartoe. En als zijn gast zou het natuurlijk onbeleefd zijn om dan te weigeren. Maar dit is ook veel meer iets voor hem dan voor mij.’

‘Wat is dan typisch iets voor jou?’

Hij leek op zijn hoede, alsof het een strikvraag was: alsof er een goed antwoord was en een verkeerd, en hij geen fout mocht maken. ‘Ik hou van meisjes die van boeken houden,’ zei hij ten slotte. Toen haalde hij een sigarettendoosje tevoorschijn en bood het haar geopend aan.

Ze schudde haar hoofd. Ivy rookte als een schoorsteen, maar Jilly kon er maar niet aan wennen. Er was al genoeg om je druk over te maken, als je dan tussendoor ook nog steeds een sigaret moest roken... Want zo leek het te gaan bij iedereen die ermee begon. Ze hoorde het geklik van de vuursteen en rook de olie toen hij zijn sigaret aanstak en er een trek van nam.

‘Zullen we een eindje gaan wandelen?’ Zijn brede mond glimlachte er niet bij, maar zijn ogen wel.

Jilly slikte. Was het wel verstandig om mee te gaan met iemand die je nog maar net had ontmoet? ‘Wandelen? Het is stikdonker.’

‘Ik wil de stad een beetje verkennen, bij maanlicht. Het is mijn enige kans.’

‘Enige kans?’

Hij blies een breed rooklint uit, dat in krullen uit elkaar waaide. ‘Zondag moet ik alweer weg.’ Zijn glimlach was nu gespannen. ‘Ik ga een vliegeniersopleiding doen.’

‘Wat opwindend!’ Ze kon hem zich zo voorstellen in een pilootenjack, hij zag er echt uit als een gevechtspiloot. Sommige mensen leken op hun beroep, dat was haar al vaker opgevallen. Haar vader was op en top een dokter: keurig in pak, ijverig, betrokken. Haar moeder leek op een schooljuf: rond, vriendelijk, geruststellend. En Ivy móést wel een kapster zijn: glamoureuus, tot in de puntjes verzorgd, knalrode lippen. Zijzelf had nog geen speciaal

uiterlijk. Wat had het voor zin om in oorlogstijd aan een carrière te beginnen? Ze zag er geen heil in, ook al had ze op school altijd goede cijfers gehaald. Voorlopig kon ze zich nuttig maken door haar vader in zijn praktijk te helpen: afspraken regelen, de administratie bijhouden en zo. Dat leek haar nu het meest vaderlandslievende om te doen.

‘Misschien wel.’ Hij klonk niet erg overtuigd, eerder een beetje korzelig.

Misschien begon hij zijn interesse in dit gesprek te verliezen. Maar dat wilde Jilly niet! Ze moest wat meer moeite doen, begreep ze, wat pittiger overkomen, zoals Ivy. ‘Kom.’ Ze stak haar arm uit. ‘Dan geef ik je een rondleiding.’

Hij grinnikte, liet zijn sigaret vallen en drukte hem uit met zijn schoen. Zijn glas zette hij op een vensterbank. Toen haakte hij zijn arm door de hare. Ze voelde zijn warmte door de wol van zijn colbert heen. Het maakte iets in haar los.

Even bleven ze allebei stil.

‘The Circus is hier om de hoek,’ zei Jilly toen.

‘Het circus?’ Hij keek haar verrast aan. ‘Met olifanten, clowns, acrobaten en zo?’

‘Nee.’ Ze lachte. ‘Niet zo’n circus, maar een stel huizen in een kring.’

Hij deed alsof hij diep teleurgesteld was. ‘O. Dat klinkt niet erg interessant.’

‘Dat zal je misschien nog verrassen. Kom maar mee,’ zei ze en ze leidde hem de hal uit, de avondlucht in.

De muziek van het orkest achtervolgde hen nog even, terwijl ze de straat in liepen. Alle lichtgele gebouwen waren inmiddels grijs gekleurd, maar dankzij het maanlicht konden ze hun weg over de stoep toch gemakkelijk vinden. Even later stonden ze al voor The Circus: een plechtige, doodstille kring van gebouwen rond een groen grasveld.

Jilly voelde meteen dat het toch een beetje een anticlimax was. ‘Eigenlijk heb je wel gelijk: een echt circus was veel spannender

geweest,' zei ze ten slotte. Knappe jongens zoals hij liepen vast niet warm voor meisjes met een interesse in architectuur.

'Ssst,' zei hij, en hij leidde haar over het gras naar het groepje platanen in het midden van het grasveld. De avondbries streek zacht over haar huid. Hij ging zitten, met zijn rug tegen een boom, en klopte op de grond naast hem. Jilly ging ook zitten. Een ogenblik lang zwegen ze samen. Hij had een kalmte en een ernst over zich die ze enorm aantrekkelijk vond. Ze vroeg zich af of hij altijd zo was, of dat het kwam doordat dit zijn laatste vrije weekend was: zijn laatste kans op zorgeloosheid voordat hij een andere wereld binnentrad, een wereld waarover hij weinig te zeggen had.

'Vertel eens wat,' zei hij uiteindelijk. 'Vertel me dingen die ik me kan herinneren, wanneer ik daarboven in de lucht zit.'

Haar hoofd tolde en haar hart begon te bonzen. Wat moest ze hem nu vertellen?

'Eh... The Circus is ontworpen door John Wood de Oudere,' begon ze te ratelen om de stilte op te vullen. Ze was nerveus. Ze wist niet hoe de regels waren, wat of hoe ze nu moest doen. 'Dit was zijn grote visie, zijn meesterwerk. Maar hij heeft het nooit af gezien...' Ze zweeg abrupt. Dit deel van het verhaal maakte haar altijd al droevig, maar nu leek het helemaal ongepast om iets te zeggen over mensen die niet lang genoeg hadden geleefd om al hun mogelijkheden te benutten. Hij wilde iets horen om zijn gedachten af te leiden van zijn sterfelijkheid, niet om hem er nog eens extra aan te herinneren!

Hij draaide zich naar haar toe. In het donker kon ze zijn glimlach nog net zien. 'Ben je reisgids of zo?'

'Nee!' Ze lachte. 'Maar ik woon al mijn hele leven in Bath. Ik weet alles wat er te weten valt: de Romeinen, de Georgeans, Beau Nash, Jane Austen...'

'Maar vertel me eens iets over jóú,' zei hij, en hij pakte haar hand. 'Iets interessants over jezelf waar ik aan kan denken, een reden om te blijven leven.'

Ze knipperde met haar ogen. Dat was niet niks! Een onmogelijke opdracht haast. Wat kon ze hem in godsnaam over haarzelf vertellen, dat hij interessant zou vinden? ‘Dat is niet te doen,’ zei ze.

‘Nou ja, als je niets kunt bedenken om te zéggén...’ Zijn vingers dansten over de rug van haar hand. ‘Bedenk dan maar iets wat je kunt dóén.’

De wind ruiste door de takken boven hen, maar Jilly verroerde zich niet. Wat bedoelde hij nou? Ze dacht het wel te weten, zijn blik had de hare nog steeds niet losgelaten. Maar ze was niet van plan hem te vertellen dat ze nog nooit iemand had gezoend.

Ivy snapte daar dus helemaal niets van. Er was bijna niemand die zij níét had gezoend. ‘Dat is de enige manier,’ had ze Jilly verteld, ‘om erachter te komen wat voor iemand het is. Als hij het verkeerd doet, draait je maag ervan om. Maar als hij het goed doet...’

Jilly keek naar zijn mond. Die zou perfect zijn geweest voor een meisje, al zag hij er zelf niet echt vrouwelijk uit met zijn volle onderlip en mooi gekrulde bovenlip. Hetzelfde gold voor zijn ogen: de dikke, donkere wimpers leken er wel op geschilderd. Toch vond ze het, tezamen met zijn rechte neus en krachtige kin, een verpletterende combinatie. Hoe langer ze keek, hoe knapper ze hem vond.

In vredesnaam, Jilly, hóórde ze Ivy bijna tegen haar zeggen, zo’n kans krijg je nooit weer. Niet nu er een oorlog aan de gang is. Het is maar een zoen, hoor!

Ze sloot haar ogen. Dit was nog erger dan toen ze, met vakantie in Cornwall, de moed had moeten verzamelen om bij de klip van Maiden Cove in het water te duiken!

Maar toen haar mond de zijne vond, wist ze inderdaad meteen wat voor iemand hij was. Zijn lippen waren zacht en zoet, als een stevige, rijpe perzik. Hem zoenen voelde even natuurlijk aan als ademen, en ze reageerde erop met haar hele lichaam. Jilly begreep meteen elk boek dat ze ooit had gelezen en elk liedje dat ze

ooit had gehoord. Ze trok hem naar beneden, op de grond, en geen van beiden merkten ze iets van de kou van het gras. Hun zoen leek wel eeuwen te duren en was tegelijkertijd in een flits voorbij. Uiteindelijk maakten hun lippen zich los van elkaar, maar hun armen bleven verstrengeld, hun blikken bleven aan elkaar geklonken en hun ademhaling klonk zwaar en ging ineens gelijk op.

‘Is dat genoeg?’ vroeg Jilly met een bibberig lachje. ‘Geeft dat je genoeg reden om te willen overleven?’

‘Dat geloof ik zeker,’ antwoordde hij. Hij streek het haar uit haar ogen, streelde haar gezicht en hals; zij huiverde van verrukking.

‘Ben je erg bang?’ Eindelijk raapte ze de moed bijeen om het hem te vragen. Ze wisten allebei hoe groot de risico’s voor een gevechtspiloot waren, hij waarschijnlijk nog beter dan zij. Hij had vast erg goed nagedacht over wat hij op het punt stond te gaan doen. Ze had dan ook niets dan bewondering voor zijn heldhaftigheid.

Het duurde even voordat hij antwoord gaf. ‘Sommigen beweren dat het risico niet verandert, hoe vaak je ook naar boven gaat; dat het roulettewiel geen geheugen heeft.’

‘Dat kan toch niet kloppen?’ Ze trok een rimpel in haar neus, terwijl ze zich probeerde te herinneren wat ze nog wist van de lessen kansberekening op school. ‘Dat moet je kansen toch juist vergroten...’

‘Ik wil het er niet over hebben,’ kapte hij haar abrupt af.

‘Het spijt me,’ zei ze paniekerig. Kennelijk had ze hem overstuur gemaakt. Hij keek van haar weg, de schaduwen in, met een onpeilbare uitdrukking op zijn gezicht. ‘Laten we het dan over iets anders hebben. Vertel jij eens iets.’ Ze zweeg even. ‘Vertel me je naam: ik weet nog niet eens hoe je heet!’

Daar leek hij even over te moeten nadenken. Misschien wilde hij niet dat ze wist wie hij was? Misschien deed hij dit soort dingen constant met meisjes, misschien was zij niets bijzonders?

Misschien gaf hij iedereen die hij zoende hetzelfde gevoel? ‘Harry,’ zei hij toen. ‘Harry Swann. En jij?’

‘Jilly.’ Haar achternaam zei ze er niet bij: na Swann klonk Wilson zo gewoontjes, vond ze.

‘Jilly... Jilly en Harry.’ Hij legde zijn armen om haar hals en trok haar naar zich toe. ‘Klinkt perfect, vind je ook niet?’ mompelde hij, en toen kuste hij haar opnieuw.

Jilly en Harry... Vanaf dat moment hadden die woorden door haar hoofd geklonken, steeds maar weer, als een soort kinderversje.

En nu liep ze hier, de volgende avond. Ze was bijna bij de ingang van Hedgemead Park. De grote eiken stonden bij elkaar als een groep meisjes in een speeltuin. Hoe verder tussen de bomen, hoe verder het duister haar omhulde. Heel even betwijfelde ze of de afspraak die ze gisteravond hadden gemaakt wel zo slim was geweest. Ze hadden volledige geheimhouding gewild, geen enkele kans om gezien te worden. Maar wel de kans om zichzelf te kunnen zijn, niet geremd door nieuwsgierige blikken van vrienden, of toeschouwers die van alles zouden veronderstellen.

Geen seconde dacht ze aan wat haar ouders ervan zouden zeggen. Zij waren niet erg streng en keurden weinig dingen van haar af, maar ze hielden veel van haar, en als ze wisten wat zij nu deed, zouden ze zich vooral zorgen maken dat haar iets overkwam.

Maar Harry Swann zou de volgende dag al vertrekken, naar een vliegbasis in Devon, waar hij zou leren vliegen, en iedereen wist wat dat betekende. Er vonden tegenwoordig elke dag wel vlotte verlovings- en haastige huwelijken plaats. De oorlog perste het leven samen: alles ging sneller en kreeg een gevoel van urgentie mee dat aanstekelijk werkte. Ze voelde het zelf nu ook, terwijl ze zich door het inktzwarte park haastte, op weg naar hem. Dit was hun laatste kans om samen te zijn, voor wie weet hoe lang. Natuurlijk, hij zou nog wel een keer verlof krijgen, maar niet meteen. Hun toekomst was zo onzeker als wat.

Daar was hij: hij stond op haar te wachten in de muziektent. Ze

stelde zich voor dat ze de muzieknoten om hem heen zag zweven, allemaal losse kwarten en achtsten op zoek naar publiek. Ze glimlachte om zichzelf. De liefde woelde haar fantasie los.

Liefde. Hoe kon je je gevoelens voor iemand die je nog maar net kende, al zo omschrijven? Maar ze wist niet hoe ze het anders moest noemen – die warme, overweldigende zekerheid dat iemand de sleutel tot jouw toekomst in handen had. Als ze aan Harry Swann dacht, stroomde er iets door haar lichaam, dringend en warm en niet te stuiten. Daarbij: haar liefde was niet onbeantwoord. Dat maakte het helemaal zo bedwelmend, dat gevoel van medeplichtigheid. De manier waarop hun blikken zich die avond aan elkaar geklonken hadden terwijl ze elkaar verkenden, op zoek naar aanwijzingen, naar elk kruimeltje informatie dat een herinnering kon worden: de grootte van een sproet, de lengte van een wimper, de krul in een haar. Ze hadden immers niet veel tijd om elkaar in hun geheugen te prenten.

Zondag. Morgen al. Nooit eerder had ze ergens zo tegenop gezien. Het voelde alsof ze in een gigantische staande klok zat en de slinger vastklemde om te voorkomen dat de wijzers vooruitgingen. En nooit had ze minder het gevoel gehad dat ze haar lot in eigen handen had. Zelfs de oorlog vervulde haar niet met zoveel paniek! Al was deze hele situatie natuurlijk aan de oorlog te wijten.

Alles was te wijten aan de oorlog.

‘Jilly!’

Ze vóélde zijn glimlach al voordat ze hem zag, toen hij zijn hand naar haar uitstak en ze zich, boven aan de trap van de muziektent, in zijn armen stortte.

Harry Swann. Een echte heldennaam, vond ze. Over minder dan veertig weken kon hij piloot zijn en naar het front moeten vliegen...

De stof van zijn jasje was stug, stugger dan het pak dat hij de vorige avond had gedragen. Ze liet haar armen eronder glijden, voelde zijn stevige, warme lichaam onder het flanellen hemd en

snoof zijn geur op, die haar nu al zo vertrouwd voorkwam. Ze werd er een beetje duizelig van, die mengeling van cederhout, tabak en leer. De geur van een man, geen jongen meer.

Ze zeiden weinig. Ze wisten allebei dat bijna alle woorden zo goed als betekenisloos zouden zijn. Wat ze die dag los van elkaar hadden gedaan, sinds hun ontmoeting de avond tevoren, deed er niet toe. Praten over de toekomst had ook geen zin, omdat niemand wist wat deze zou brengen. Ze leefden slechts voor het moment – dit moment – niet gisteren, niet morgen.

Zijn mond vond de hare, haar vingers woelden door zijn haar, hij drukte zijn lippen op haar hals. Ze voelde hoe de knoop van haar rok werd losgemaakt en de ruwe tweedstof over haar benen naar beneden gleed; de zachtere wol van haar trui ging naar boven en ontblootte haar melkbleke huid. Meteen daarop voelde ze zijn warmte, die haar ademloos maakte, sprakeloos, ze kon amper op haar benen blijven staan. Tegelijkertijd verkenden haar handen zijn lichaam en pelden alle lagen weg – zonder terughoudendheid, zonder remmingen.

En toen was er alleen nog het gevoel van huid op huid. Al hun kleding was aan de kant gesmeten.

Er waren geen waarschuwende stemmetjes in Jilly's hoofd; geen strenge ouder, verbiedende leraar of geschokte vriendin die haar zeiden te stoppen. Zelfs niet haar eigen geweten, dat zich anders toch altijd flink liet horen. Jilly was niet roekeloos van aard. Maar de aantrekkingskracht die ze voor Harry voelde, was sterker dan haar morele kompas.

Dit was tegelijk hun eerste én hun laatste kans. Ze wilde zo dicht mogelijk bij hem zijn. Ze wist dat het idioot was, maar het verlangen was overweldigend.

Hij stopte even en mompelde aarzelend: 'Weet je het zeker?'

Zijn gefluister joeg een rilling door haar lichaam. Ze kon niets uitbrengen, maar moedigde hem met haar lichaam aan om door te gaan. Een oerreactie, maar niet mis te verstaan.

Ze voelde de ruwheid van de houten vloer onder zich, de

warmte van zijn lichaam boven zich, zijn hardheid binnen in haar en ze hoorde het ruisen van haar eigen bloed. Het was een buitengewone ervaring, gedenkwaardiger dan ze zich ooit had kunnen voorstellen. Op de een of andere manier wist haar lichaam precies wat het moest doen: wanneer het moest toegeven, wanneer het de touwtjes weer in handen moest nemen, hoe het het ritme diende aan te geven. Ze voelde zich lenig en zelfverzekerd, en trok hem nog wat dieper in zich, net zo lang tot ze een soort explosie voelde, een triomfantelijke explosie. Ze lachten en huilten allebei tegelijk, de tranen op hun wangen vermengden zich terwijl ze elkaar zoenden.

‘O!’ was het enige wat Jilly, heel zachtjes, wist uit te brengen.

‘Je bent zo mooi,’ was zijn gefluisterde antwoord. ‘Ik wil je nooit meer laten gaan.’

‘Doe het dan niet,’ fluisterde ze terug. ‘Hou me voor altijd vast. Laten we hier voor eeuwig blijven.’

Hij was nog steeds in haar. Toen hij zich weer bewoog, voelde ze hem opnieuw hard worden. De tintelende warmte, die nog niet helemaal was weggetrokken, verspreidde zich opnieuw door haar aderen. Ze schreeuwde het uit van verwondering.

‘Ssst,’ zei hij lachend en hij kuste haar weer. ‘Je maakt heel Bath nog wakker.’

Ze lachte ook en kuste hem terug. ‘Kan me niet schelen,’ hijgde ze, en ze sloeg haar benen om hem heen, om te voorkomen dat hij van haar af gleeed. Het leek wel alsof de gevoelens die door haar lichaam schoten de hele muziektent lieten schudden. Haar hart bonkte, het bloed bulderde in haar oren.

Maar toen hield hij plots op, gealarmeerd door iets wat zij nog niet had opgemerkt. De muziektent schudde en haar oren bulderden nog na, maar er was ook een ander geluid – en dat leek maar al te echt.

‘Verdomme, we worden gebombardeerd!’ Hij rolde van haar af.

En opeens viel het kwartje. Dat gebulder was niet het jagen van

haar eigen bloed geweest, maar een vloot bommenwerpers! Ze was eraan gewend geraakt dat die elke nacht overvlogen, op weg naar Bristol. Maar ditmaal waren ze niet op weg naar de havenstad.

‘Ze bombarderen ons, de klootzakken!’

Jilly kwam overeind. Overal zag ze vurige strepen naar beneden komen. Met tientallen tegelijk flitsten ze door het maanlicht, als dodelijke, zilverkleurige ballerina’s. Ze werden gevolgd door het afschuwelijke geluid van de ene treffer na de andere, overal om hen heen: noord, zuid, oost, west. De sirenes begonnen al te loeien. ‘Dat kan niet! Ze kunnen Bath toch niet bombarderen?’ riep ze vertwijfeld uit. Nee nee, dit moest een vergissing zijn, een mislukte missie. Bath had strategisch geen belangrijke ligging en was ook niet dichtbevolkt. Geen moment had iemand van hen bedacht dat zij een doelwit zouden kunnen vormen.

‘Nou, dat doen ze dus godverdomme wel!’ riep Harry. Hij zette zijn handen op de balustrade van de muziektent en inspecteerde de lucht. Zijn naakte lichaam was als een spook in het maanlicht. Hij bukte zich om zijn kleren te pakken.

‘Mijn ouders! Ik moet naar mijn ouders toe.’ Jilly begon haar rok weer aan te doen en trok de trui over haar hoofd. Ze stak haar voeten in haar schoenen, zonder de moeite te nemen om haar veters te strikken.

Maar toen ze naar de trap wilde rennen, trok Harry haar terug. ‘Nee, blijf hier! Ze mikken niet op open ruimtes, alleen op gebouwen. Het is nu niet veilig om het park uit te gaan.’ Hij hield haar van achteren in een ijzeren greep.

Ze draaide zich om en begon aan zijn handen te trekken, probeerde zijn vingers los te wurmen. Nog maar een paar ogenblikken geleden had ze voor eeuwig in zijn armen willen blijven liggen. ‘Laat me gaan,’ protesteerde ze.

‘Nee. Veel te gevaarlijk.’

Ze realiseerde zich dat hij sterker was dan zij en hield even op met worstelen.

‘Geen zorgen, ik bescherm je wel.’

Ze knikte, hijgend van de inspanning en leunde tegen hem aan, net zo lang tot hij haar eindelijk losliet. Vanuit haar ooghoek keek ze hoe hij zich vervolgens bukte om een van zijn schoenen aan te trekken. Toen stooft ze ervandoor.

‘Jilly!’ Hij was nog steeds halfnaakt en stond met een gekwelde uitdrukking op zijn gezicht boven aan de trap. Toen griste hij de rest van zijn kleren van de vloer. ‘Wacht!’

Ze sprong tussen de struiken. Jilly kende dit park op haar duimpje, ze speelde hier al van kinds af aan. Hij maakte dan ook geen schijn van kans toen hij haar begon te volgen, tussen de wirwar van boomstammen door. Ze zigzagde overal omheen, terug naar de straat waar ze vandaan was gekomen. Ze hoorde hem achter haar roepen, maar negeerde hem gewoon. Niemand hield haar nu tegen! Ze verloor een schoen, maar stopte er niet voor. In plaats daarvan schopte ze de andere ook uit: ze kon beter rennen zónder schoenen dan met slechts eentje. Boven haar werd de nachthemel nog steeds fel verlicht en krijsten de bommenwerpers. Ze vulden haar hele hoofd met hun afschuwelijke herrie. Zoals iedereen had ze wel eens gelezen over bomaanslagen. Maar op de radio luisteren naar een beschrijving of erover lezen in de krant, kwam nog niet eens in de buurt van de werkelijkheid!

Toen ze de hoofdstraat bereikte, zag ze overal mensen rondrennen, op zoek naar een schuilplaats, hun gezichten strak van paniek, vrouwen met baby’s tegen zich aan geklemd, mannen met een peuter onder elke arm. Haar longen brandden van de inspanning van het rennen, haar voeten waren rauw geschaafd aan het asfalt. Ze stopte heel even en keek om naar de heuvel waar ze vandaan kwam. In de verte was de lucht donkerrood van de vlammen, overal tekenden de bommen nog steeds hun zilverkleurige kronkels in de lucht, en de herrie was immens. Het gebons van haar hart, het geloei van de sirenes, het gebrom van de vliegtuigen...

Opeens zag ze een vliegtuig sterk dalen en recht op haar af

vliegen. Ze hoorde mensen roepen, haar waarschuwen. Hij zou toch zeker niet hier op straat gaan landen? Toen de zoeklichten hem verlichtten, kon ze de schutter zelfs zien zitten: hij keek haar recht aan en richtte zijn wapen op haar. Zag hij dan niet dat ze nog maar een meisje was? Een bang, wanhopig meisje? Terwijl de kogels jankend langs haar lichaam scheerden, vluchtte ze een deuropening in.

Ze hurkte er vol doodsangst neer, te bang om te huilen. Een ambulance vloog voorbij en reed met loeiende sirene de heuvel af. Jilly ademde een paar keer langzaam in en uit om zichzelf te kalmeren, toen stapte ze voorzichtig weer naar buiten, trillend over haar hele lichaam.

En verder ging ze weer, heuvelopwaarts. Ze rook overal brand, en de lucht hing vol zwarte roetsnippers. Mijn mooie stad, dacht ze, die konden ze toch niet vernietigen? Het was toch zeker heiligschennis, om zo veel eeuwen van geschiedenis gewoon maar weg te vagen?

Toen ze de hoek omsloeg, zag ze een rij huizen liggen. Het middelste was er gewoon tussenuit geslagen, als een kegel op de kegelbaan. Het had zijn hele binnenste op de stoep uitgebraakt; er was niet meer van over dan een stapel bakstenen, versplinterd hout, troep en stof. Ze wist niet eens of de mensen die erin hadden gewoond onder al die rommel lagen. Ze vroeg zich af of ze moest stoppen om te proberen te helpen, maar toen dacht ze weer aan haar ouders. Ze zag een brandweerwagen de hoek om komen en voelde een soort van opluchting. Wat kon zij ook in haar eentje uitrichten, bij zoveel vernietiging?

Dus rende ze maar weer verder de heuvel op, hijgend van inspanning. Toen ze even moest stoppen om op adem te komen, keek ze om naar de stad. Ze zag alleen zwarte rookpluimen, kersenrode vlammen en een maan die vol verbazing op dit alles neerkeek.

Eindelijk bereikte ze het begin van hun straat, Lark Hill: een tiental huizen, haar even vertrouwd als haar eigen vingers. Door

de dikke rook kon ze alleen de eerste drie huizen zien liggen. Het afschuwelijke geluid van de vallende bommen was langzaam zachter geworden: de vliegtuigen trokken weg. Maar nog steeds klonk overal geschreeuw, sirenes en zelfs het gebulder van vlammen, dichtbij. Een pandemonium, dacht Jilly, dit is dus hoe dat klinkt!

‘Jilly!’ Hun buurman, meneer Archer, versperde haar de weg. Hij was het blokhoofd van Lark Hill. Ze kende hem al haar hele leven. Zijn vrouw nam haar vroeger altijd mee uit wandelen, als haar moeder naar haar werk was. Dan deed ze alsof ze de wagen per ongeluk losliet, als ze via Lansdown Hill naar het park liepen. Jilly kon zich nog steeds herinneren hoe ze dan verschrikt en verrukt tegelijk had gegild, als een prinses op haar troon, in haar Silver Cross-kinderwagen.

‘Ik moet naar huis.’

‘Het spijt me, liefje...’ Hij pakte haar bij haar armen en trok haar terug.

‘Maar, mijn ouders...’ Snikkend probeerde ze zich los te wurmen uit zijn greep, maar net als Harry wilde hij haar niet laten gaan. Ditmaal had ze geen kracht meer over om zich te verzetten of hem te slim af te zijn. ‘Mijn ouders...’

‘Er is niets meer wat je voor hen kunt doen,’ zei meneer Archer. En toen wist ze het.